

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

• ORPHEUS • I DRAC •

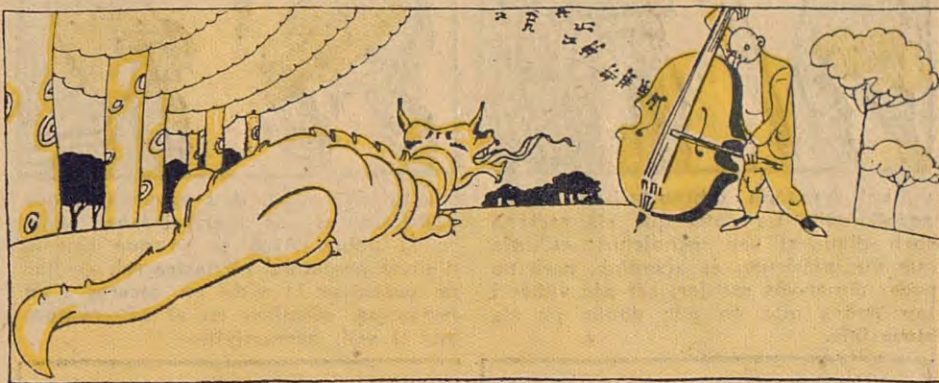

A en «Pepito» se li oprimia el cor cada vegada que sentia parlar d'aquell drac terrible que tenia segrestada a una princesa.

Un dia va llegir en un llibre que, amb la música, Orfeus va arribar a dominar a les feres. Això, al minyó, li va semblar molt planer...

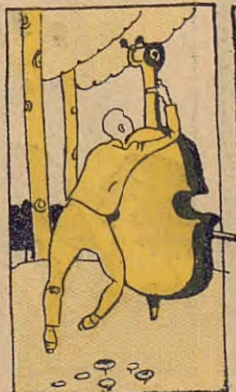
...car, a casa seva, hi havia un magnífic contrabaix que vindria que ni pintat...

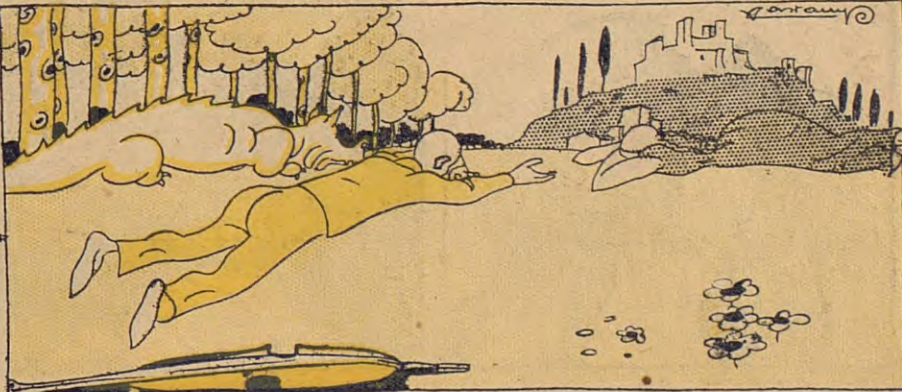
...per a complir una gesta exemplar que tindria segurament gran ressó. I davant del terrible monstre va començar una audició cubista i descabellada, molt capaç d'ensopir a un cascabell.

La princesa es va creure de bona fe que li feien els funerals en vida...

...car la murga era avorrida i feixuga, cançonera i monòtona.

El triomf d'en «Pepito» no sols consistí en adormir el drac, sinó que ell i la princesa també van quedar ensopits; talment com si els hi haguessin donat cloroform. Oh, poder màgic de la música!

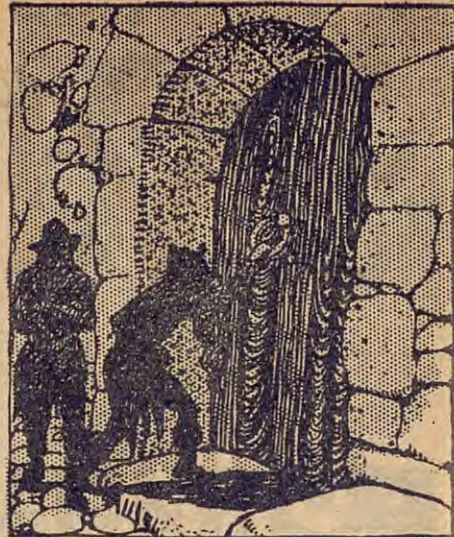
(Continuarà)

Una vegada hi havia un rei, ja vell, que sentia remordiment de les seves culpes: «No tan sols dec penedir-me—deia—de ço que he fet de mal, sinó de ço que he deixat de fer de bé».

I una nit, disfressat de captaire i acompanyat d'un patge de confiança també disfressat, sortí del palau per a córrer a la ventura pels seus dominis i per entre els seus súbdits soferts.

Feia un temperi tan horrorós (vent i fret terribles) que corria un greu perill la salut ja no molt ferma del monarca. Així és que el patge li aconsellà tornar-se'n al palau, però el rei preferí trucar a una pobra casa...

...en demanda d'hospitalitat durant aquella nit. La dona que els sortí a obrir digué al vell mendicant: «L'únic que puc oferir-vos és aixopluc, però no podré donar-vos menjar, car sóc vídua i tan pobra que no puc donar pa als meus fills».

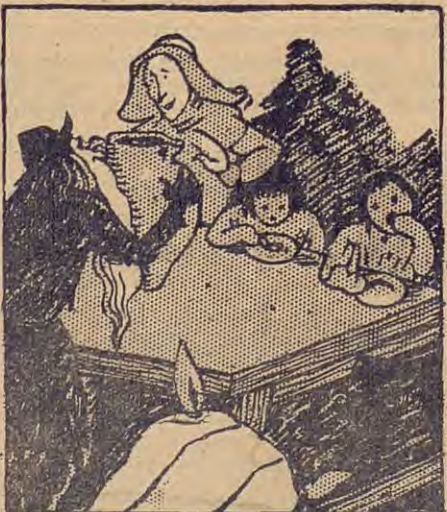
I tot per culpa dels governants que expoliaren al meu marit i roben encara al poble. Això és ço que tindria d'haver preocupat al nostre rei, en lloc de passar-se la vida en caceres i en festasses». «Confieu en el cel—respongué el vell, avergonyit—

...i demaneu-li que Ell il·lumini a qui en té la culpa». I acomiadant-se de la pobra vídua, anà vers el sojorn reial correguent amb tal dalit que semblava un jovincel. Un cop en el celler del palau, prengué un gros...

...sac de farina i una formosa gerra de mel i es disposà a emportar-s'ho. «Però, senyor!—digué el patge.—Ja us ho portaré jo, això. No veieu que és un pes excessiu pels vostres anys?» Però ca, ell sol volgué portar tan feixuga càrrega durant...

..el llarg camí que separava el reial sojorn de la casa de la vídua. No cal pas dir la joia d'aquesta i dels menuts. «Déu us beneïxi—digué la pobra dona —i us ompli de beneficis... Com podré pagar-vos-ho?» «Reseu pel rei», digué el vell.

El monarca estava malalt. A la seva edat, la temperatura freda d'aquella nit i l'esforç acomplert, li feren molt mal. El patge fidel se'n queixava amargament: «Veieu, m'haguessiu deixat portar la càrrega! Era massa pesant per a vós». A ço que respongué el rei: «Més pesant és el farcell de les meves culpes i no puc traspassar-lo a ningú».

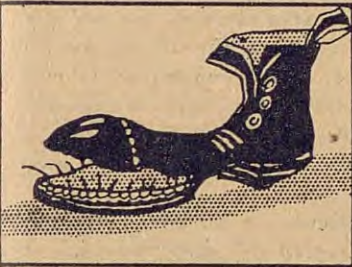
En Miliu Naciró treu la rifa

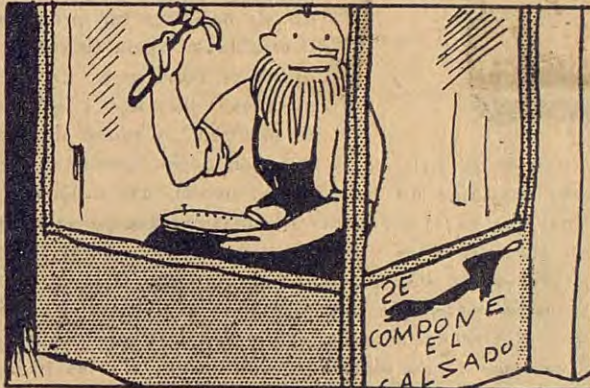
En Miliu Naciró s'hauria pres la vida somrient a no tenir la mania de posseir una col·lecció de feres.

El seu ofici era el de «pegot» i vivia en el carrer de «30 claus» (els justos per a clavar una sola) martellejant tot el sant dia.

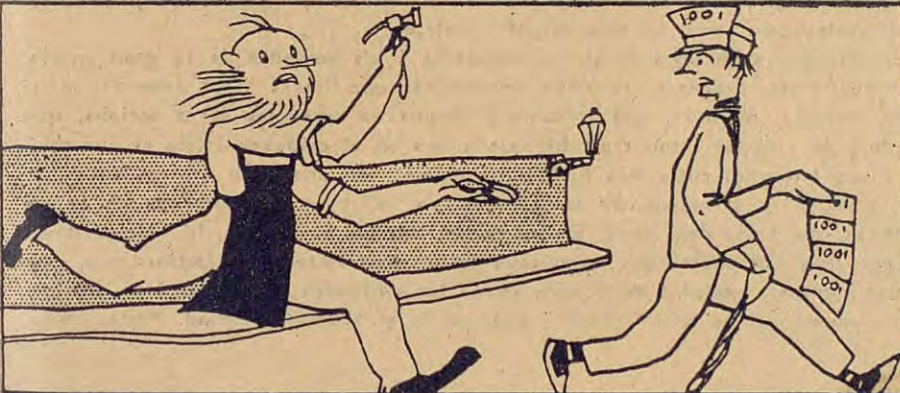
Quan nosaltres ferem sa co-neixença, estava arreglant amo-rosament un sabatot que ja era antic client de la casa.

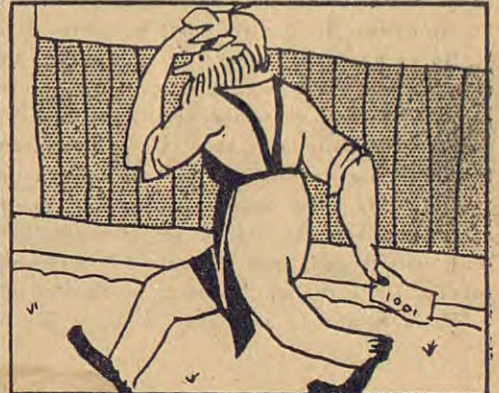
De prompte, sentí que algú el cridava, però, qui podia ésser que a tan grans crits...

...demanés el mil-i-ú, tan conegut de tot el barri, amb aquella inusitada insistència?

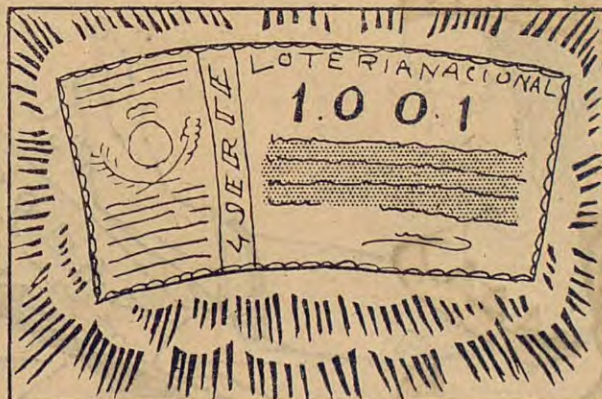
Eixí del quiosc i en veure l'home del bitllet de la rifa, una idea creuà pel seu cervell. Aquell número—que era el seu mateix nom—tenia de treure...

...i podria satisfer el seu desig. Allargà el duro tot satisfet i suant de la corredissa se n'entrà a casa seva.

Però no per a treballar; ans el contrari. Per a treure'n una ca-dira i posar-se tranquil·lament a pendre la fresca.

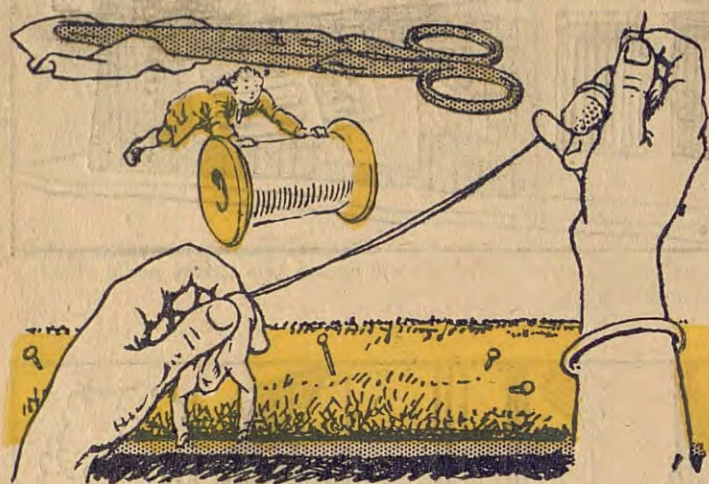
Car ell ja no es volia preocupar de les mitges soles. Estava convençut d'haver fet fortuna. I, efectivament, aquell capriciós mil-i-ú, li sortí premiat en el primer sorteig.

De poc vingué que amb tal grossa alegria no es tornés boig el nostre Naciró, el qual ja no pensà més que en ço que faria de tants diners.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Per això fou més gran la seva sorpresa quan vegé al fogasteret tot clapissat de sang. Creient que hauria pogut ésser ferit, prorrompé en grans crits i anà per agafar-lo. Més en Samuel, d'un gest amplemment triomfal i digne, li somrigué i li mostrà amb el braç extés el cos de la víctima.

La dona comprengué tot el succeït i no deixà d'admirar la valentia d'aquella «menudalla». Féu retirar per una criada les despulles de la rata i oferí al nostre amic un plat d'aigua i un tros de drap per a que pogués rentar-se. Després se l'emportà de nou a la grandiosa estança que servia de menjador on pogué passejar llargament en totes direccions de l'amplíssima taula. A en Samuel no li semblà de bon tros tan precària la seva situació, car pel que li semblava, havia tingut la sort d'anar a raure en una família de bona gent. En efecte; tots li mostraven la més afectuosa simpatia i el tractaven amb molts miraments. Li oferiren un sopar abundant, i quan fou hora d'anar a

descansar, l'aconduïren en el breçol de nines de la noia de la casa, on dormí confortablement i amb tota confiança, car, ja expressament, l'havien plaçat dalt d'un prestatge on les rates no podien pas pujar-hi..

En veritat, Gulliver no hauria cregut mai que en el pit d'una joveníssima gegantesa hi bategués un cor amb tanta dolcesa com el que mostrava a tot hora amb els seus actes i amb el seu tracte carinyós la filla gran del matrimoni que el recollí, i que responia al nom un xic enrevesat de «Glumdalclitch». Aquesta noia—que no tenia pas més de catorze anys—prengué de seguida tal interès pel nostre heroi, que pot afirmar-se que era el seu preceptor, la seva amiga i la seva serventa. Li va fer sis camises i altres robes interiors amb la tela més prima que pogué trobar—i que, no obstant, hauria pogut servir per a vela dels nostres vaixells—i ella mateixa les hi rentava i les hi cusia. Demés, per anomenar-lo, li trià un nom bastant bonic: «Grildrig», que volia dir «home minúscul».

La dolça joveneta emprengué la gens lleugera tasca d'ensenyar al seu protegit el difícil idioma de Brobdinyac i en veritat es té de dir que el deixeble demostrà ésser ben aplicat i molt intel·ligent, car en poc temps pogué comprendre tot ço que se li deia i en una temporada no pas molt llarga arribà a fer-se comprendre de tots els que l'escoltaven, els quals no es cansaven, d'altra part, de lloar al petit estranger, cada dia més volgut i festejat.

No és pas gens estrany que amb els comentaris que a tot hora feien els estadants i els servents de la gran masia, circulés ben aviat pel poble veí i fins per les encontrades properes, la nova sensacional que havia sigut trobada en el camp una cosa rara, una mena de bestioleta menuda, menuda, que imitava a l'home en totes les seves accions, que parlava un llenguatge especial, que era tan dolç de caràcter i tan tractable que anava on el cridaven i feia el que se li manava, que caminava sobre els seus peus i que tenia un cutis més fi, blanc i delicat que una nena de tres anys.

Entre els varis pagesos amics que anaren a veure'l a la masia, hi comparegué un vellet molt renomnat en la comarca pel seu cap clar i per la visió lluminosa que tenia dels afers. En efecte, en tot, fos el què fos, hi veia el llevat d'un bon negoci, que generalment desenrotllava amb tan encert que culminava en un èxit esclatant. Llàstima que, com sol succeir a molts, l'avarícia el dominava per complet, excluint de la seva ànima tot sentiment de bondat i de proïsme.

En presentar-lo amb gran elogis a Gulliver, aquest volgué fer-s'hi amic i guanyar la seva bona voluntat. Parlà, cantà,

féu el molinet amb l'espasa, begué a la seva salut i, finalment, li preguntà en l'idioma brobdinyaquès per la seva preciosíssima salut. Potser aquesta excessiva mostra de les seves múltiples habilitats fou ço que féu nèixer en el cervell del veí una idea que un cop portada a la pràctica no seria pas segurament del gust d'en Samuel.

En efecte; després d'haver contemplat el Grildrig amb tota l'atenció amb una lupa molt augmentativa, el vellet cridà apart a l'amo de la masia i admirat amic seu, i li parlà a l'orella llargament. A les oïdes de Gulliver arribava el rum-rum d'aquella conversa, però no n'entengué pas res, car estava a bastant llarga distància. De totes maneres, i a jutjar principalment per les repetides mirades que els dos li dirigien, es convencé que ell era l'únic objecte de tan interessant conversació. I l'amo'nà més encara quan vegé que celebraven després una llarga reunió amb la mestressa.

Sense saber per què, aquella nit li costà molt dormir-se, i encara que ho logrà, es vegé turmentat per somnis paorosos on hi jugava sempre com personatge important aquell vell de mirada penetrant i de rialleta maliciosa. En desesperar-se l'endemà, oí uns plors ofegats i les veus un bon xic irades de l'amo i la seva muller que, en anar-se'n vers el poble, semblaven reptar fortament a algú que devia mostrar-se ferm en oposar arguments totalment contraris a llurs desitjos.

Aviat pogué saber de què es tractava. Glumdalclitch entrà, encara amb els ulls vermells de les llàgrimes vessades, i a les demandes insistents de Gulliver, li explicà ço que havia sapigut per boca dels seus pares.

—Tens de saber, estimat Grildrig—li digué—que aquest avar del nostre veí ha convençut al pare que amb tu pot fer uns guanys considerables. Li ha dit que essent tan diferent de nosaltres, tan minúscul i al mateix temps tan intel·ligent i esparpillat, podia fer una fortuna si es decidia a portar-te per mercats i fires per a satisfer la natural curiositat de la nostra gent que no ha vist mai cosa semblant.

En Samuel restà perplexe. Mai hauria dit que la dèria de fer diners, convertissin a aquell matrimoni que havia cregut animat de les millors qualitats, en mercaders sense cor, disposats a explotar al dissortat que es veia allunyat del seu país. Com fos que per la gran sorpresa experimentada quedés callat, Glumdalclitch cregué necessari afirmar a l'estranger la seva actitud de protesta.

—Jo t'asseguro que he combatut el projecte amb tota la força de la meva ànima, però tots els meus arguments han sigut inútils. Aferrats a la gran idea, no volen pas convence's de la poca noblesa de la seva gesta que volen començar pròximament.

I la dolça joveneta, presa d'un sincer sentiment, es posà a plorar de tal manera, que Gulliver es trobà tan mullat per les seves llàgrimes com si hagués rebut un copiós ruixat, sense paraigües. Fins les sabates en quedaren inundades.

Impressionà de tal manera al nostre heroi el pregon desconhort de la seva amigueta, que, per a tranquil·litzar-la, li digué:

—No t'ho prenguis així i conserva la tranquil·litat que et cal a fi de conseguir que et deixin venir en calitat de mestresseta meva en la «tournée» que volen realitzar. Cert que és ben trist que se m'ensenyi pel mén com una bestiola estranya, però ho serà molt menys si et tinc en la meua companyia.

Glumdalclitch restà molt satisfeta de les paraules carinyoses del Grildrig i aquest decidí conformar-se a les bones a ço que de segur complirien a les males, tot esperant l'ocasió de poder trobar la llibertat i de retornar a la pàtria que en una hora tonta tingué el mal encert d'abandonar. Tres dies després, de bon matí, sortiren de la masia l'amo, en Samuel i la joveneta, la qual al fi logrà que se l'admetés com acompanyanta. El nostre amic anava dins d'un caixó ben tancat on el fuster del poblet hi havia fet alguns forats per a que hi circulés l'aire. Muntaren a cavall i es dirigiren a una vila propera que en aquella data celebrava la seva gran fira anyal.

Encara que la noia, amb sol·lícita atenció, havia col·locat en el fons de la caixa el matalacet del breçol de nines a fi que Gulliver anés millor, aquest patia qui sap-lo amb la marxa llarga i saltirona del cavall. Com mai en la mar, en mig dels més forts temporals, es marejava i perdia el món de vista. D'altra part, encara que s'apuntalava de peus i de mans en les parets dels caixó, no podia evitar de rebre alguns cops per causa del sacseig continuat.

Per fi s'arribà a la vila que bullia d'animació i de gatzara i s'allotjaren en un hostal on immediatament llogà el pagès una gran estança per a poder-hi fer l'exhibició mentre donava ordres al «Glustrud»—o sigui el nunci—per a que pregonés l'esdeveniment que es preparava.

Es veu que interessà fortament al públic l'espectacle que s'oferia, per quan a l'hora marcada la gent s'empenyia per a poder veure els millors llocs. En Samuel tingué de Huitar amb ell mateix per arribar a mantenir la seva habitual sang freda. La indignació anava apoderant-se de tot ell i temptat estigué de fer-ne una de ben sonada.

(Continuarà)

GENERACIÓ EXPONTÁNEA

Tant mateix m'he assegut una mica massa baix!...

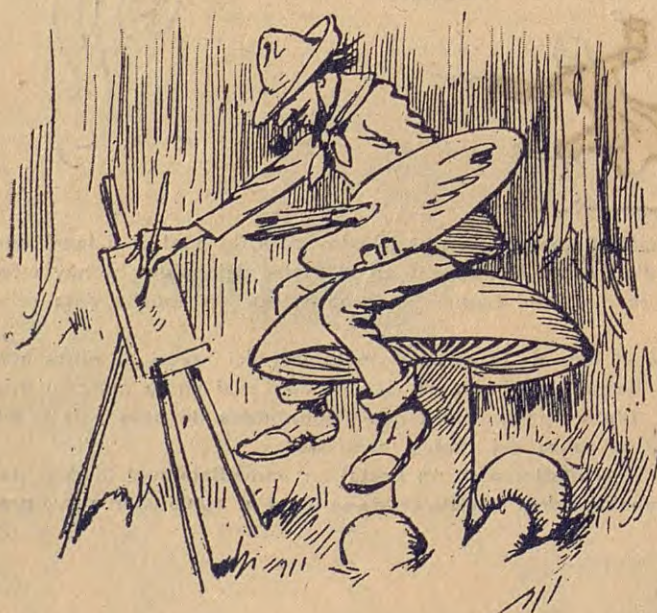
Pero bah! ja m'hi aniré avesant.

Lo que deya ya no trobo la posició tan violenta.

Ves lo que pot l'aficiól fins m'hi trobo cómodo...

Es dir cómodo!...no alló que's diu cómodo!...

Perque, vaja: tant mateix m'he assegut una miqueta massa alt.

EL VIRTUÓS

Silentium

Introduzione

Scherzo

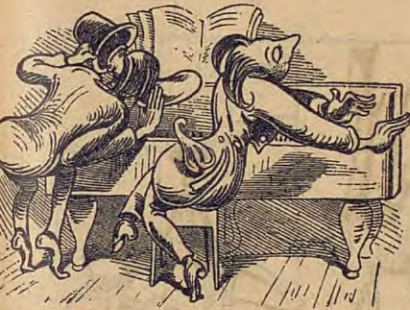
Adagio

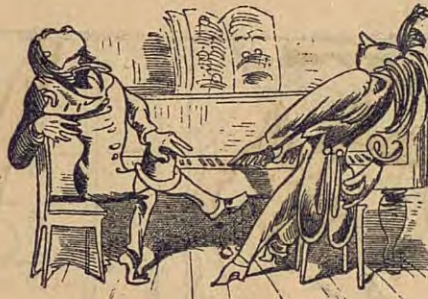
Adagio con sentimento

Piano

Smorzando

Maestoso

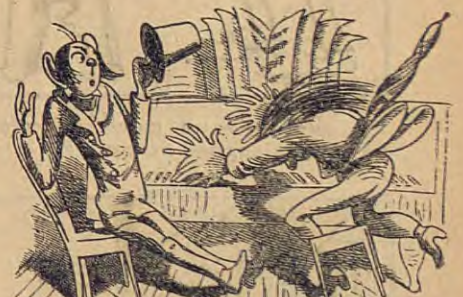
Capriccioso

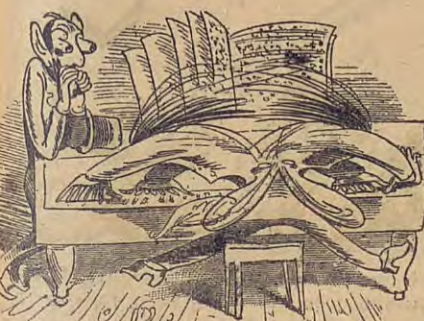
Passagio chromatico

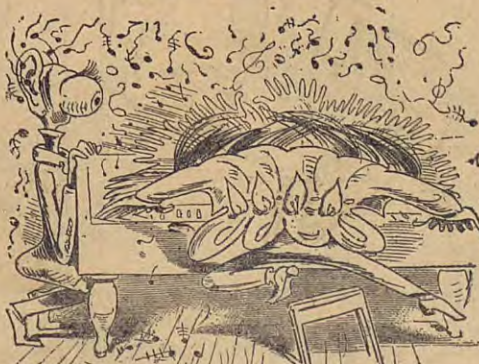
Fuga del diavolo

Forte vivace

Fortissimo vivacissimo

Finale furioso

Bravo. Bravissimo

En aquells temps hi havia molts homes eminents que es dedicaven a les coses més diverses. Així, en Leonard de Vinci, el gran pintor, va estudiar la navegació aèria.

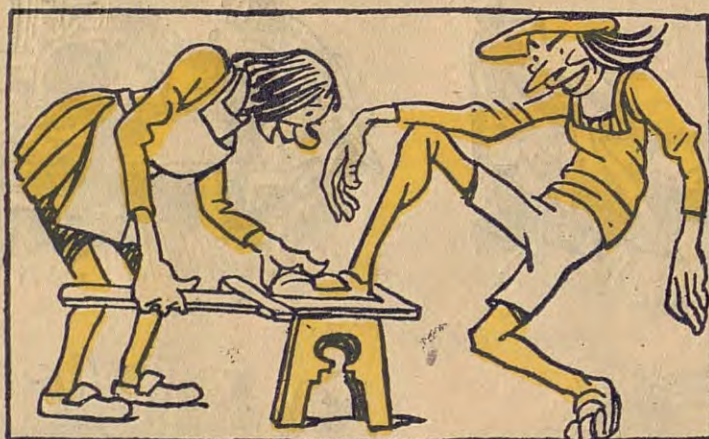
Res té, doncs, d'estranyar que un sabater d'aquella època tingués arrelades aficions astronòmiques.

I fins que se'l vegés molts cops discutint que si Copèrnic, que si Ticobrac... amb algun sastre amic seu.

Una nit, quan més engrescat estava en la contemplació de l'anell de Saturn, va entrar un parroquià...

...que volia un parell de calçat. El sabater-astrònom li pren la mida, tot pensant en el sistema planetari.

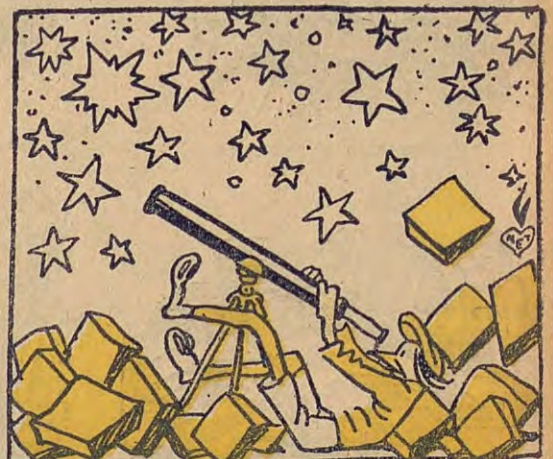
Puja l'escala per a veure si troba un parell que anés bé al client i a l'intentar baixar...

...cataplum!, se li escorren les capses i van a caure furients damunt el cap del pobre comprador...

...el qual, agafant-se al telescopi del sabater com el qui s'agafa a l'ancra de salvament...

...va tenir ocasió de veure les estrelles. D'aquí ve la costum de dir, quan un hom rep un cop o una trepitjada forta:—M'han fet veure les estrelles!